

EEC-MOTSTANDEREN

DISKUSJONSBLAD UTGITT AV ARBEIDERKOMITEEN MOT EEC OG DYRTID NR. 11 – 1973 KR. 1.00

Resultatrikt landsmøte

Landsmøtet i Arbeiderkomiteen mot EEC og Dyrtid den 3. og 4. februar var en begivenhet i seg sjøl. Det markerte offisielt vår vilje til å kjempe videre for å holde Norge utafør EEC. Det hadde stor betydning for hele EEC-motstanden.

Av diskusjonene på landsmøtet gikk det fram at demokratiet i organisasjonen var ennå viktigere enn vi hadde trodd. Landsmøtet var her et framskritt. Stilen var åpen og kameratslig. De viktigste uenighetene ble lagt fram og diskutert.

Det var på tide å komme sammen og diskutere politiske spørsmål av stor betydning for EEC-motstanden. Vi løste en del av de viktigste, men flere står ennå uløst og må drøftes videre av lokalkomiteene. Diskusjonene bidro til å sveise Arbeiderkomiteen sammen, skapte entusiasme og lyst til å kjempe videre. Ikke minst viktig var det at delegatene fra de forskjellige landsdelene fikk utvekslet erfaringer og lærte av hverandre.

Hva var hovedresultatet av landsmøtet? Vi valgte et nytt landsutvalg, vedtok 'FORSVAR FOLKETS NEI' som hovedparole, vi vedtok en revidert politisk plattform og en rekke uttalelser, blant annet en hilsning til Folkebevegelsen og støtte til Islands folk. Men de fleste vil nok mene at handlingsprogrammet med hovedparolen 'FORSVAR FOL-

KETS NEI!' var det viktigste resultatet. Vi vedtok det som en ramme som må utarbeides og konkretiseres både lokalt og sentralt i tida som kommer. Handlingsprogrammet har vært savnet lenge av de aktive. Vårt arbeid i tida framover vil få en helt annen kvalitet med det som grunnlag. Vi har tro på at både Arbeiderkomiteen og resten av folkefronten mot EEC vil gå kraftig framover dersom det blir fulgt.

FORTSETT DISKUSJONENE!

En rekke viktige spørsmål sto det strid om på landsmøtet. Noen av dem fikk vi ikke tid til å behandle forsvarlig nok. Derfor vedtok vi å sende dem ut til diskusjon i lokalkomiteene: Skal Arbeiderkomiteen fortsette som en spydspiss for fronten mot EEC, eller er det riktigere å arbeide i Folkebevegelsen? Var »dyrtidslinja» riktig eller gal? Skal Arbeiderkomiteen mot EEC og Dyrtid sløyfe »dyrtida» i navnet? Blir det vår oppgave å arbeide for 52 motstandere på Stortinget, eller skal vi kreve av alle partier og representanter at folkets nei blir respektert?

Materiale til diskusjonene har vi samlet i dette nummeret av EEC-motstanderen. Bruk avisa! Den er medlemmenes redskap. Send innlegg og referat av diskusjonene dere har!



Forsvar folkets nei!



Dette handlingsprogrammet ble i hovedtrekkene vedtatt på Arbeiderkomiteens landsmøte. Vi mener det er et godt utgangspunkt for å reise den organiserte motstanden på ny i den situasjonen vi nå står oppe i. Oppgaven for Arbeiderkomiteens medlemmer blir ikke bare å sette det ut i livet, men å diskutere det med andre motstandere og oppfordre dem til å gjennomføre hele programmet eller deler av det. Vi har sendt programmet til de viktigste organisasjonene som var aktive før folkeavstemninga.

1. ORGANISER MOTSTANDEN PÅ NY!

Det første skrittet som må tas, er å samle de tidligere motstanderne og organisere en ny kjerne som diskuterer motstandsfrontens grunnlag og videre arbeid.

2. SLÅ TILBAKE TILHENDERPROPAGANDAEN!

EEC motstanderne trenger et blad som regelmessig kan spres til folk gjennom abonnemeter, på gata osv. Bladet må inneholde:

- avsløringer av tilhengers taktikk for medlemskap og undergraving av folkeavstemninga,
- støtte regjeringa mot tilhengers press og trusler,
- informasjon om forholdene og utviklinga i EEC, særlig om hvordan medlemskap rammer folkene i Danmark, Irland og Storbritannia.

Tida er ikke inne til aksjoner hvor store folkemasser deltar. Men vi vil i perioder sette i verk løpeseddelaksjoner og andre aksjoner til forsvar av folkets nei.

3. KONSENTRER KREFTENE OM

VIKTIGE TIDSPUNKTER FOR EEC-MOTSTANDEN!

o Reis under forhandlingene motstandernes viktigste krav til handelsavtalen:

- Avslør og kjemp mot utviklingsklausulen!
- Ingen »handel» med oljen eller fiskerigrensa!
- Ingen forbud mot statlige støttetiltak!

Gjennom underskriftsaksjoner i boligstrøk og på arbeidsplasser, ved å fatte vedtak og uttalelser, skal vi samle støtte for kravene.

o Demonstrer forsvaret av folkets nei 1. MAI, 17. MAI, 7. JUNI og 25. SEPTEMBER!

o UNDER VALGKAMPEN FORAN STORTINGSVALGET: Krev garantier av partier og kandidater for at folkets nei blir respektert. Vi går sterkt imot at tilhengerne forsøker å gjøre valget til ei ny avstemning om medlemskap i EEC. Folket har valgt. Folket sa nei!

4. BEKJEMP ALLE FORSØK PÅ SNIKINNMELDING!

Ingen endring av Grunnlovens paragraf 93!

5. FOREN ALLE KREFTER SOM LAR SEG FORENE TIL FORSVAR AV FOLKETS NEI!

KOMMENTARER

Handlingsprogrammet er ei ramme for hva motstanderne må gjøre i tida framover. Det vi må gjøre nå, er å diskutere hvordan det best kan settes ut i livet på vårt sted og hva vi må legge størst vekt på. Her er noen ideer:

Til punkt 1: Dette er utgangspunktet. For å komme i gang igjen med aktivt arbeid må de mest interesserte komme sammen. Oppsøk så de gamle medlemmene av Arbeiderkomiteen, diskuter med dem og be dem tegne medlemskap for 1973. Mange sitter bare og venter på å få gjøre noe mot EEC igjen.

Mange har oppdaget at arbeidet må gjøres på en annen og mindre hektisk måte enn før folkeavstemninga. Prøv med mer uformelle møter og skrem ikke nye vekk med »ekspertutredninger».

Til punkt 2: Arbeiderkomiteen vil gi ut løpeseddel når noe skjer. Vi har allerede gitt ut to. En om kravene til handelsavtalen, og en om Danmarks skjebne i EEC. Ellers kommer EEC-motstanderen ca. 1 gang i måneden. Vi vil regelmessig gi ut et større blad, større og mer grundig enn Kamp mot EEC og Dyrtid, med reportasjer, intervjuer og utredninger. Første nummer kommer i april.

Til punkt 3: Vi har, som sagt gitt ut en løpeseddel med våre krav. Videre har vi satt i gang en underskriftskampanje for kravene. Hva med å samle inn f.eks. 5 kr. pr. underskrift og sette inn annonse i lokalavisa? Ellers skal underskriftslistene sendes inn til Arbeiderkomiteen sentralt for å videreføres til regjeringa. Frist for dette kommer seinere.

Diskusjonen bør fortsette om hva vi skal gjøre under stortingsvalgkampen. Les innlegget om dette et annet sted i avisa og send innlegg til EEC-motstanderen.

Innsamlingssnytt

ØKONOMIAKSJONEN FORTSETTER!

Innsamlingsaksjonen »100 000 kroner til Arbeiderkomiteen» hadde den 15. februar nådd kr. 16 846,10. De beste lokal-komiteene var Tromsø med 1075 kr. Sagene/Bjølser i Oslo med 840 kr., og Elevrum med 435 kr. Etter landsmøtet har aksjonen fått et bra oppsving. **MEN: ARBEIDERKOMITEEN HAR FREMDELES EI GJELD PÅ CA. 70 000 KRONER FRA VALGKAMPINNSPURTEN**, så vi oppfordrer komiteer og enkeltpersoner til å bidra etter evne snarest mulig, slik at vi ikke lenger hindres i arbeidet av denne gamle gjelda. **SEND DITT BIDRAG TIL: »KAMPFONDET MOT EEC», Boks 3829 Ullevål Hageby, Oslo 8. Postgirokonto 21 10 37.**

STOR FRAMGANG FOR ØKONOMIAKSJONEN I OSLO!

Da teaterstykket »PENDLERNE» ble vist for en fullsatt storsal i Chateau Neuf 3. februar, gikk folk fra Arbeiderkomiteen rundt og samlet inn penger til kampfondet mot EEC. De fikk inn kr. 1173,20 på en halvtimes innsamling. Godt gjort!

RAPPORT FRA ELVERUM

Vi har sakset en bit fra et brev vi fikk fra formannen i Elverum Akmed 9. februar:

»Flere og flere forstår betydningen av å ta opp kampen igjen, så foreløpig er utsiktene lyse. Salg av Groven-bilder går bra, og vi har samlet inn over 200 kroner de siste ukene. Halvparten av medlemskontingenten for 1973 har vi beholdt lokalt for å lage noe stoff selv til utdeling/salg».

Hva synes du om landsmøtet?

Vi har spurt noen av delegatene om hva de fikk ut av landsmøtet, og hva de mente var de viktigste resultatene. Om du eller din komite har andre synspunkter, eller har erfaringer med å følge opp landsmøtet: Skriv til oss! Vi er glade for alle innlegg.

Vi har intervjuet tre av delegatene som var på Arbeiderkomiteens 2. landsmøte 3.-4. februar. Først møtte vi Anders fra en boligkomite på Oslos vestkant:

— **Hva var det viktigste som ble avklart på landsmøtet?**

— Alt vi tok opp var selvsagt viktig, men det suverent viktigste var det nye handlingsprogrammet.

— **Hvorfor syns du det?**

— De andre sakene, som beretninga for det vi gjorde i 1972 og diskusjonene om »dyrtidslinja«, var mer tilbakerettet. Viktige saker, men for arbeidet framover er det nå handlingsprogrammet som er rettesnora. Vi driver tross alt

politikk framover og ikke bakover, samtidig som vi selvsagt skal lære av de feilene vi gjør.

Rita fra en boligkomite i Oslo sentrum var ikke til stede på 1. del av landsmøtet på grunn av lørdagsjobbing, men mente likevel at det beste som skjedde på landsmøtet var at vi fikk avklart at Arbeiderkomiteene over hele landet skulle fortsette arbeidet.

— **Og hva nå, har du gjort noe for å føre landsmøte-resultatene ut i livet.**

— I vår komite var vi godt i gang igjen lenge før landsmøtet, så for oss har ikke landsmøtet vært det store

spranget framover som det sikkert ble for mange andre komiteer. Selv ble jeg veldig klar over hvor viktig det er med skikkelige politiske diskusjoner før vi gjør noe — da får vi med oss mange flere på det vi gjør og resultatet blir mye bedre. Dette har vi nå etter landsmøtet vært flinke til i komiteen. Landsmøtediskusjonene har vært videreført på de to medlemsmøtene vi har hatt.

Til slutt Nils Otto fra en skolekomite i Oslo:

— **Hva syns du var det viktigste landsmøtet gjorde?**

— Vedtaket av det nye handlingsprogrammet, fordi det har vi gått og ventet på

siden folkeavstemninga.

— **Det viktigste som ikke ble avklart, hva var det?**

— Organisasjons spørsmålet, nemlig: Hva skal skje med Arbeiderkomiteen, hva skal den bli?

— **Har du gjort noe for å omsette landsmøtevedtakene i praksis?**

— Først og fremst har jeg diskutert med den gamle kjernen av folk som var aktive i valgkampen. På aksjonsdagene 1.-3. mars skal vi være i gang igjen med underskriftskampanjen med krav til EEC-avtalen og løpeseddelutdeling.

Arbeiderkomiteen avholdt sitt 2. landsmøte 3. og 4. februar. Ca. 100 delegater fra hele landet deltok. Vi snakket med en av delegatene, Inge fra Akmed på Universitetet i Oslo, om landsmøtet og erfaringene han sitter igjen med.

Hva synes du er den viktigste betydninga av landsmøtet?

Det var viktig fordi det bidro til å reise den organiserte motstanden igjen etter en lang periode med heller lav aktivitet. Samtidig var det viktig å få diskutert seg fram til et bra handlingsprogram som motstanderne kan bruke framover. Situasjonen etter folkeavstemninga var vel litt uklar og vi kom seint i gang med noe skikkelig arbeid, vi lot ja-folka få fritt spillerom. Jeg tror heller ikke alle deler av enhetsfronten forsto klart nok at EEC-kampen ikke var over i og med avstemninga. Dessuten var det mangel på brukbart materiell i denne fasen. Et eksempel er heftet »Hva nå?« som var bra som historisk og politisk dokumentasjon over hva EEC står for, men det ga ingen klare retningslinjer for videre kamp.

Hva er de viktigste oppgavene for AK nå?

På kort sikt har vi den organisatoriske oppbygginga, de gamle medlemmene må aktiviseres på ny, og nye folk må trekkes med. På lengre sikt er det viktig å fortsette arbeidet for enhet innafor alle deler av motstandsfronten.

Er enhet mulig ut fra de paroler og politiske linjer landsmøtet vedtok?

Det tror jeg er mulig. Hovedparolen om å forsvare folkets nei er en parole alle motstandere kan bruke.

Konkret tror jeg også at vi må la lokallaga mest mulig sjøl få ta stilling til om det er mulig å få til samarbeid med FB. Jeg tror en virkelig enhet må springe ut fra grunnplanet, at motstanderne landet over ønsker enhet. Da må vel også den organisatoriske enheten tvinge seg fram sentralt.

Det kom fram mye kritikk mot den gamle dyrtidslinja, er du enig i det?

Ja, som hovedparole for fronten var den dårlig, fordi den ikke ga en skikkelig forståelse for hva EEC egentlig innebar for folket, men den var ofte bra som mobiliseringsgrunnlag fordi den gikk konkret på levevilkåra til folk.

To viktige politiske begivenheter står foran oss nå,

handelsavtalen og stortingsvalget. Hvilken stilling skal vi motstandere ta her?

For det første må jeg si at jeg er prinsipielt mot frihandel, men jeg tror det er å splitte fronten å propagandere mot all frihandel. Vi må imidlertid sette klare krav til avtalen, slik at den ikke fører oss inn i EEC bakdøra. Jeg tenker på nei til utviklingsklausul, fiskerigrensa og oljen må holdes utenfor osv. Ingen politiske bindinger kort sagt.

Når det gjelder valget må vi ikke se oss blinde for å få inn 52 motstandere på Stortinget, men være klar over at bare en brei folkelig motstand kan hindre oss i at vi ender i EEC. Erfaringen fra kampen viste oss at når den folkelige motstanden økte, økte også antallet motstandere på tinget.

Til slutt, synes du det var et bra landsmøte i det store og hele?

Det vil jeg absolutt si. Vi fikk samlet erfaringer fra alle deler av landet, utvekslet forskjellige problemer som oppsto etter avstemninga. Det var et allment trekk at motstanden hadde ligget nede etter 25/9, men det virket som om entusiasmen fremdeles var til stede. Det vi

manglet var vel et klart program framover. Nå har vi det, og jeg tror at motstandsarbeidet vil skyte fart utover våren og sommeren fram til valget i høst.



NESTE NUMMER av EEC-motstanderen ville komme ut innen 10. april. Vi håper det vil bli mer preget av innlegg og rapporter fra lokalkomiteene enn dette nummeret. Siste frist for innlevering av innlegg er 25. mars. Særlig vil vi ha rapporter fra aksjonsdagene i mars og innlegg til diskusjonene som er lagt opp i dette nummeret.

De viktigste argumentene til dem som mente at vår oppgave måtte være å sikre 52 motstandere på Tinget:

Til spørsmålet om vi skal gå sterkt imot tilhengerne forsøk på å gjøre valget til et EEC-valg, så er det rent illusorisk. Akmed kan ikke hindre tilhengerne i dette, selv om vi selvsagt må avsløre deres taktikk. Stortingsvalget er alt blitt EEC-valg. Se på nominasjonene i AP, hvor tilhengerne systematisk prøver å rydde EEC-motstandere vekk fra sikre plasser. Erling Pettersens grunnlovsendringsforslag, som går ut på at 2/3 av Stortinget vil ha muligheten til å melde Norge inn i EEC i stedet for 3/4, er et annet bevis. Derfor må Akmed engasjere seg for å sikre minst 52 motstandere på Tinget, slik at dette endringsforslaget ikke blir vedtatt av det nye Stortinget. For øvrig vet vi jo at tilhengerne vil komme med nye utspill – blant annet overfor Stortinget – for å knytte Norge nærmere til EEC, f.eks. dersom vi skulle få en utviklingsbar frihandel, eller på andre måter vi ikke en gang kan forutse i dag. Tilhengerne kan til og med driste seg til å ta opp igjen spørsmålet om fullt medlemskap og fremme det i Stortinget i den kommende perioden! Under alle omstendigheter vil det derfor bli uhyre viktig med en sterk motstandsfront også på Tinget. Vi så hvilken betydning

To syn på Akmed og Stortingsvalget

I forslaget til handlingsprogram, som ble vedtatt på landsmøtet, står det under punkt 3: »I valgkampen foran Stortingsvalget skal vi kreve at partier og kandidater slår fast at de respekterer folkets nei. Vi går sterkt imot at tilhengerne gjør valget til et nytt EEC-valg. Folket har valgt. Folket sa nei.»

Diskusjonene på Landsmøtet viste at alle i og for seg var enige så langt. Derimot var det en del uenighet om dette alene kunne være Akmeds hovedlinje for Stortingsvalget.

Mange mente at Akmed også bør lansere parolen: Stem 52 motstandere inn på Tinget. Mange var uenige i dette.

det kunne ha under valgkampen før folkeavstemningen.

Iallfall må det jo være en fordel at det er mange motstandere på Tinget.

De viktigste argumentene til dem som mente at Akmeds oppgave blir å kreve at partier og kandidater respekterer folkets nei.

Dersom Akmeds viktigste oppgave i dag er å forsvare folkets nei, betyr det at vi sterkt må imøtegå tilhengerne forsøk på å gjøre valget til et EEC-valg. Vi må avsløre

slike forsøk som en direkte undergraving av folkeavstemningen. Et Stortingsvalg skal aldri kunne utradere folkets uravstemning om EEC-medlemskap. Dersom vi tar opp parolen om å sikre 52 motstandere på Tinget, kan vi gi tilhengerne et alibi for å bruke valget til et EEC-valg. Vi undergraver lett vår egen argumentasjon om at spørsmålet er avgjort av folket. Dessuten er det ikke Akmeds oppgave å ta stilling til de ulike partier og stortingsrepresentanter. Vårt

eneste, men absolutte krav til dem er at de respekterer folkeavstemningen, og binder seg til det. I dag går tilhengerne taktikk blant annet ut på å trekke diskusjonen vekk fra grasrota, og tilbke inn i de »tradisjonelle, parlamentariske fora». Vi vet av erfaring at det eneste som kan hindre EEC-medlemskap på lang sikt, er en aktiv og våken motstandsfront, – en front som gjør det politisk umulig å melde Norge inn i EEC, selv om det satt 155 tilhengere på Tinget! Antallet motstandere på Tinget økte fra 1970 til 1972, først og fremst på grunn av den folkelige motstanden som vokste i styrke utafør Stortinget. Hvis derimot motstanden i folket ikke er synlig, vil motstandere på Tinget bli utsatt for sterkt press, selv om det er 52 av dem. Derfor bør Akmeds viktigste oppgave i forbindelse med Stortingsvalget, være å gå i spissen i en kampanje hvor EEC-motstanderne krever at partier og kandidater binder seg til å respektere folkets nei.

FØR DISKUSJONEN VIDERE

Dette er i korte trekk argumentene som ble ført fram på Landsmøtet. Landsmøtet besluttet å sende spørsmålet ut til diskusjon i lokalkomiteene. Kom med innlegg til EEC-motstanderen, og la oss få inn resultatene av diskusjonene!

Er sjølråderetten hel og udelelig?

Vil vi gradvis tape vår sjølråderett under den kommende frihandelsavtalen, dersom utviklingsklausulen blir flittig brukt? Har Danmark fullstendig tapt sin sjølråderett som medlem av EEC? Disse spørsmålene hersket det en del uklarhet om på landsmøtet.

I vår politiske plattform står det (utheving av meg): »Norge er i dag en nasjonalstat der politikken i hovedsak fastlegges innenfor landets grenser: Vi har nasjonal sjølråderett. Norsk EEC-medlemskap vil med ett slag fjerne den norske sjølråderetten.» Bak denne formuleringa ligger at sjølråderetten er hel og

udelelig, noe vi har eller ikke har. Den kan ikke stykkes opp og fjernes bit for bit.

HVA BRATTELI SKREV UNDER PÅ

Da Bratteli den 22. januar i fjor skrev under på medlemskapsprotokollen, godtok han samtidig planene om økonomisk og politisk union. Norge skulle godta alle beslutninger

som ble tatt i Brussel. Det gjaldt alle områder av politikken: Valutapolitikk og økonomisk politikk, transport, undervisning, forskning, industri, energi, jordbruk og fiske. I siste omgang gjelder det også militærpolitikken, fordi EEC vil komme til å opprette eget militærvesen. Ennå har ikke EEC et fullt ferdig opplegg på alle disse områdene. Men det er bare et tidsspørsmål når det kommer til å skje. Poenget er at *alt er godtatt på forhånd*. Katta er kjøpt i sekken. Det er dette danskene nå får føle på kroppen.

PARLAMENTET

Hva med det? Får ikke Danmark beholde Folkettinget? Jo, men statene i USA har også et visst indre sjølstyre. Ingen vil av den grunn finne på å si at de har sjølråderett. Det danske Folkettinget må rette seg etter vedtakene i Brussel på samme måten som delstatene i USA må rette seg etter de sentrale myndighetenes vedtak.

Medlemskapet kan ikke sies opp. Det fins ingen lovlig vei ut av »Fellesskapet». F.eks. må Danmark bryte EECs lover for å komme ut igjen.

Over til side 8

To syn på enhet i fronten

To syn på Arbeiderkomiteens rolle kom fram på landsmøtet. Noen hevdet at Arbeiderkomiteen har utspilt sin rolle, og at vi bør gå inn i Folkebevegelsen. Andre hevdet at vi fortsatt er nødvendig som frontens spydspiss, og at organisasjonen må utbygges og styrkes. Vi legger fram de to synene her.

»NEDLEGG AKMED»

EEC-motstanderne har ikke råd til å opprettholde to frontorganisasjoner. Det er spill av krefter, og tjener til å fryse fast den splittelsen som nå er mellom de to organisasjonene. Det er lite som skiller mellom oss og Folkebevegelsen i politikken nå, så det politiske grunnlaget for enhet skulle absolutt være til stede.

Dersom vi nå legger ned Arbeiderkomiteen og går inn i Folkebevegelsen, vil vi gjøre slutt på splittelsen. Folkebevegelsen vil bli tilført nye, friske krefter i form av engasjerte aktivister med stor politisk og praktisk erfaring. Organisasjonen har et stort grunnplan som kan aktiviseres i mye større grad enn nå. Her kan vi få oppslutning om en mer slagkraftig linje for motstandsarbeidet og overbevise ledelsen. Erfaringer tyder på at det er mye lettere å bli godtatt i Folkebevegelsen nå enn tidligere. Derfor: Legg ned Arbeiderkomiteen og gå inn i Folkebevegelsen!

»AKMED MÅ STYRKES»

Arbeiderkomiteens rolle i fronten har vært å gå i spissen for å drive kampen framover. Vi har fremmet en politikk som klart påpeker hvem fienden er: Det imperialistiske EEC og monopolkapitalen i Norge. Vi har gått i spissen for å aktivisere folket, ikke bare informere. Allerede før folkeavstemninga stilte vi parolen »Varig front mot EEC». Vi var de første til å ta opp nødvendigheten av å fortsette kampen, utforme en politikk og et handlingsprogram.

Arbeiderkomiteen har utløst krefter, særlig blant ungdommen, som den mer stivbente og udemokratiske FB ikke kunne ha utløst. Organisasjonen har utviklet

folk, som tidligere var uinteressert i politikk, til glødende aktivister.

Dette kunne vi bare klare fordi vi har hatt felles ledelse, diskusjoner og aksjoner, fordi vi har hatt egen plattform og propaganda og eget landsmøte.

Vi kan bare gå med på en nedleggelse av AKMED på vilkår som gjør at medlemmenes krefter kan utnyttes tilnærmevis fullt ut i FB. Uten det vil den samlede EEC-motstanden tape på det. De som vil nedlegge AKMED har ennå ikke kommet med noen forslag til slike vilkår. Vi tror de må være noe i retning av disse:

FB demokratiseres, og grunnplanet får større frihet til lokale initiativ og større innflytelse. Arbeiderkomiteens medlemmer får en rimelig andel av FBs styrende organer lokalt og på fylkesplan, og blir representert i rådet.

Vi tror mulighetene for å oppnå slike vilkår er små i dag. I alle fall vet vi lite om det.

TO ALTERNATIVER

Dersom vi legger ned AKMED nå, har vi sannsynligvis bare to muligheter: Enten å ligge lavt i terrenget i FB, og unngå å komme i klammeri med ledelsen. Eller danne en landsomfattende organisering i FB på sida av ledelsen. Det første vil passivisere store deler av motstanden. Det andre vil føre til indre strid og krangel og sannsynligvis ende med eksklusjoner.

Begge deler vil skade EEC-motstanden.

Vi mener også det er av største viktighet å arbeide for større enhet mellom motstanderne. Men vi mener dette best kan skje gjennom å styrke Arbeiderkomiteen og dermed styrke kamplinja

Dyrtidslinja og navnet

Et spørsmål som sikkert mange har stilt seg er hva vi egentlig mener med 'dyrtidslinja'. På landsmøtet viste det seg at en avklaring om dette var helt nødvendig for å finne et svar på om dyrtidslinja var riktig eller gal. Det var der to syn som sto mot hverandre:

– På den ene sida de som mente at dyrtidslinja sto for en politikk som knytta kampen mot EEC til folks egne kår. Den lokale interessekampen ble satt i sammenheng med EEC-forberedelser og -medlemskap. At hovedvekten ble lagt på kampen mot dyrtid var både riktig og naturlig utifra den politiske situasjonen da Arbeiderkomiteen ble dannet.

Ved å sette denne politikken ut i livet bidro Arbeiderkomiteen i stor utstrekning til å mobilisere folket til den aktive motstanden som sikret seieren ved folkeavstemninga. Dyrtidslinja var derfor i hovedsak en riktig linje for kampen mot EEC. At anti-EEC-paroler i noen tilfeller hadde hemmet interessekampen. Og omvendt – at dyrtidsparolen hadde hindret enkelte i å bli med i EEC-arbeidet, disse innvendingene er underordnet i forhold til de gode sidene ved dyrtidslinja.

– På den andre sida var det de som ikke kunne være enige i at det var dette som var det viktigste ved dyrtidslinja. Med dyrtidslinja forsto de en politisk linje for kampen mot EEC som undervurderte sjølråderettens betydning. De mente det hadde vært klare tendenser til å se interessekampen som like viktig eller viktigere enn å samle hele folket til forsvar av sjølråderetten. Interessekamp som hovedlinje for kampen mot

EEC-imperialismen var det de ville kalle dyrtidslinja. Dyrtidslinja hadde ut fra dette vært feilaktig, men hadde hatt kort levetid. Sjølråderetten ble på et tidlig tidspunkt satt i sentrum for politikken, interessekampen ble underordnet forsvaret av sjølråderetten.

På landsmøtet var det brei enighet om at dyrtidslinja hadde vært feilaktig dersom man legger den sistnevnte »definisjonen» til grunn. Derimot var langt fra alle enige i at dyrtidslinja skulle forstås på denne måten. Følgelig var det ikke fullstendig enhet på spørsmålet om den politiske linja for Arbeiderkomiteens arbeid var riktig eller gal på den tida vi trådte barne-skoene.

Noe vedtak om dette ble derfor ikke fattet på landsmøtet. Isteden ble det vedtatt å sende spørsmålet ut til grundig diskusjon blant medlemmene. Det ble rettet kritikk mot ledelsen for at den ikke hadde gjort det lenge før.

NAVNET

I forbindelse med dyrtidslinje-diskusjonene kom det fram forslag om å forandre navnet på komiteen. Flere endringsforslag ble diskutert, men flertallet samlet seg etter hvert om et forslag som gikk

Til side 11

blant EEC-motstanderne. Samtidig må vi aktivt føre ut ei enhetslinje. Gjennom diskusjoner med FBs ledere lokalt og sentralt må vi

avklare mulighetene for enhetlig opptreden på flest mulig områder. Handlingsprogrammet er et bra utgangspunkt for slike diskusjoner.

Lærdommer av siste års kamp

Vi trykker her den første av innledningene på landsmøtet etter ønske fra flere delegater. Carl Erik Schulz tar her for seg Arbeiderkomiteens sterke og svake sider i året som er gått. Var det riktig å opprette Arbeiderkomiteen? Var dyrtidslinja ei riktig hovedlinje for kampen? Det første spørsmålet svarer han ja på, det andre nei. Folkebevegelsen var hovedkrafta bak seieren den 25. september. Men hvilken rolle har vi spilt i fronten mot EEC? Vi tror det er verdt å lese innledninga, sjøl om den er lang.

Jeg skal nå legge fram forslaget til oppsummering av det siste året fra sentralstyret i Arbeiderkomiteen.

Vi har valgt å ikke ta med alle organisasjonsmessige ting, som f.eks. møter sentralt, detaljer om kontor og organisasjon osv. Vi tror at det som nå trengs er å se på lærdommene vi har vunnet når det gjelder å organisere massene til aksjoner mot imperialismen.

På forrige landsmøte i februar 1972 ble det valgt et landsutvalg for Arbeiderkomiteen. Dette utvalget nedsatte et sentralstyre i Oslo. Dette har stått for arbeidet med å følge opp vedtakene fra landsmøtet og landsutvalget. I april, i juni og i oktober har landsutvalget hatt møter for å samle trådene og legge opp til henholdsvis valgkampen og til tida etter folkeavstemminga. Denne muligheten til å få kritikk og veiledning fra medlemmer over hele landet har vært til stor hjelp for sentralstyret – selv om vi ikke fullt ut har sett å utnytte mulighetene til å la demokratiet blomstre i landsutvalget.

SKILLE

Folkeavstemminga i september markerer det viktigste skillet fra forrige landsmøtet. Mens vi da var opptatt med å reise tusener til aktiv motstand for å sikre et nei-flertall, er vi nå i tungt arbeid for å sikre at det blir respektert. Mens parolen den gangen skulle munne ut i »Nei til salg av Norge» og konkretisert i »stem nei», så står vi nå

overfor situasjonen der vi må forsvare det nei som langt over en million nordmenn slo fast 25/9 i fjor.

Folkeavstemminga markerer et skille ikke bare fordi den endrer politikken vår. Vi tror at det viktigste vi kan lære er rett og slett at *det går an å vinne*. Det er ikke slik at EEC-motstandernes arbeid er dømt til å mislykkes. Folket kan hamle opp med hvem som helst – også med Aftenposten, JA til EF og regjeringsmaskineriet.

Vel å merke dersom folket setter seg i bevegelse for å forsvare sine interesser. Det kan organisere seg slik mange gjorde i kampen mot EEC. Det kan stole på egne krefter og ikke bare lytte til massemedia. Og dersom vi går foran og fremmer dets rettferdige krav og stiller en politikk som folk kan forstå, så er det mulig å organisere motstand.

Derfor er det viktig å holde dette fast også i *den nåværende fasen* – at om folket ikke lar seg mobilisere, så er det oss og ikke dem det er noe i veien med. Jeg sier ikke at vi skal ha titusener på gatene mot EEC nå. Men jeg vil hevde at arbeidet før folkeavstemminga har vist at det er mulig å forklare folk hvor farlig EEC er for norsk selvstendighet, og at det er mulig og nødvendig å føre kampen videre, så ikke folkeavstemmingen skusles vekk. Det er en oppgave og en forpliktelse for alle som vil forsvare folkets interesser.

HOVEDPROBLEMET

I vårt utkast til oppsummering av det siste året hevder vi

at det viktigste problemet i Arbeiderkomiteen det siste året har vært:

Vi har på den ene siden hatt evnen til å gå i spissen for å utforme og drive gjennom en riktig politikk for enhetsfronten. Men, på den andre siden har vi ikke godt nok klart å gjøre denne til folkets egen eiendom, gitt rom for folk til sjøl å videreutvikle politikken, lære av den og rette den opp. Vi stiller spørsmålet: Stemmer dette? Trekk fram fakta, og ta stilling!

Vi mener at dette problemet har ytret seg i ledelsen av Arbeiderkomiteen, i lokal-komiteene og i komiteenes forhold til folk utenfor vår organisasjon.

VAR STYRKE

Vår styrke har vist seg de gangene vi har klart å fylke hele fronten mot EEC rundt vår politikk, når vi har maktet å stille politiske paroler og anvisninger til handling for alle EEC-motstandere. Rett og slett paroler som på den ene siden var direkte rettet mot EEC og tilhengernes framstøt, og på den andre kunne settes om i handling enten en nå var medlem av Arbeiderkomiteen eller ikke.

4-punktsprogrammet høsten 1971 var et gjennombrudd for denne evnen. 5-punktsprogrammet hadde også sin styrke i at det favnet bredt: uravstemminger i organisasjoner, parolen »EEC truer arbeidsplassene» og politisk streik mot EEC. Selv om ikke streikebevegelsen fikk den bredden den kunne fått,

så ga den viktige politiske resultater. Den drev fram politiske diskusjoner på arbeidsplassene. Den slo hardt mot tilhengernes kampanje om den store utrygghet for arbeidsplassene utenfor EEC. Ja, den rammet så hardt at dette ikke ble deres trumfess i valgkampen.

Vår hovedparole – NEI TIL SALG AV NORGE – som vi vedtok på landsmøtet i fjor, satt i gang en voldsom diskusjon som tvang selv EEC-tilhengerne til å ta opp sjølråderetten. Deres forræderi, oppgivelsen av sjølråderetten, salget av Norge, ble trukket fram og ble kanskje det viktigste i tida før folkeavstemminga. Vi fikk mye hets, det sto skarp strid om parolen, men faktum er at både stortingsbehandlingen i juni og innspurten i september i stor grad ble seierrik nettopp ut fra vår tankegang.

Jeg tror ikke at Arbeiderkomiteen var organisasjonen som vant EEC-kampen. Folkebevegelsen var en hovedkraft, og tallrike organisasjoner drev seieren fram. Men vi verken kan eller vil underslå den betydning Arbeiderkomiteen hadde med å kjempe fram ny, riktig politikk, vise vei der ingen andre torde gå foran, gi massene en politikk slik at EEC-motstanden ble noe mer en bare en generell motstand.

SVAKHETENE

Denne politikken – røft skissert ovenfor – støtte på hindringer hos oss sjøl, som hemmet EEC-motstanden. Jeg tenker på vår manglende evne til virkelig å bringe politikken ut til folk. Ikke bare slik at de fulgte vår politikk, men slik at vår politikk ble deres egen. Dette svekket politikken når den var god, og gjorde også mulighetene mindre for nyskaping av politikk. Når en klar handlingsrettet politikk manglet, kom svakhetene desto klarere fram. Folk manglet muligheten til å utvikle selvstendighet. Vi kan kalle dette en tendens til å oppfatte folket mer som et redskap for ledelsens politikk enn som drivkraft til selv å lage denne politikken.

Vi tror at den fulgte med på lasset også når vi hadde en i hovedsak riktig politikk. *Et kjennetegn* er raske, harde utkjør av typen: Om en uke må dere gjøre . . . Eller: Hiv alt dere har og kast dere ut i kampen. Den som ikke kan det, er en dårlig EEC-motstander, ja nesten en skjult tilhenger.

Politikken – selv om den var aldri så bra, hadde en tendens til å bli truet ned gjennom halsen på folk, som når en skal fore opp gjess hurtig.

Det var bra at AKMED vokste raskt med riktig politikk, men den hektiske stilen gjorde det vanskelig å konsolidere det som alt var vunnet.

Kort sagt: det manglet planer for og vilje til *diskusjon*, virkelig og *grundig diskusjon*. Dermed hindret dette at folk utviklet seg, at politikken ble forstått og at Akmed sentralt fikk inn viktig korrigering. Valgkampgruppenes svakhet var likeens at det ble lite tid til å diskutere og videreutvikle sakene, faren for rein aktivisme ble stor.

Også i lokalkomiteene slo dette ut. Det fins eksempler på at dyktige EEC-motstandere ikke fikk slippe inn før de hadde deltatt lenge på stand og »vist at de var noe». Vi har hørt om organisering av nye medlemmer uten stemmerett, som en slags sympatisører, og organisering av alle aktivistene i en by i en slags gresshoppesverm som herjet rundt fra bydel til bydel for å dekke alt uten å gro røtter. Dette er kanskje de mest groteske utslag. Mer vanlig er det kanskje at lokalkomiteen ikke fikk tid til skikkelige diskusjoner, men bare kjørte i vei i en fei – at møtene ble teknisk organisering av neste stand osv.

MANGEL PÅ HANDLING

I tida etter folkeavstemminga lå arbeidet ganske lavt i hele Arbeiderkomiteen. I de fleste komiteene gjør det det ennå. Vi mener at årsakene til dette ligger nettopp i den motsetningen vi har forsøkt å streke opp i beretningen.

Riktignok var grunnlaget totalt endret i og med folkeavstemminga. Derfor var det tyngre å arbeide. Riktignok var diskusjonen og det demokratiske livet vår svakhet – men hovedårsaken til at det viste seg så vanskelig å holde i gang noe arbeid mener vi lå i at vi ikke hadde en grundig og fullt utformet politikk for perioden etterpå. Riktignok hadde vi ganske raskt en holdning til frihandelsavtalen, som i hovedsak var grei nok, men derfra til politisk handling var det langt. Rett og slett fordi handelsavtalen ikke var det folk gikk og tenkte på da. Mens Akmed sentralt diskuterte og diskuterte skulle liksom massene sitte å vente. Det ble det det måtte bli: passivitet.

KONKLUSJONER

For å trekke dette sammen: Uten en riktig politikk kommer ingenting i gang. Uten at folket selv på alle plan tar del i politikken og diskuterer den så den blir deres egen, blir politikken bare kortvarig og mangelfullt satt ut i livet og den utvikles heller ikke til å bli bedre.

Hvilken betydning har dette hatt hos dere? Hva betydde det for mulighetene for enhet med f.eks. Folkebevegelsen, hvordan kan vi bekjempe de feilene som har hindret arbeidet? Det er diskusjonstemaet nå.

OPPRETTELSEN AV AKMED – DYRTIDSLINJA

Men vi tror at det er riktig å gå ennå lenger – ikke for å moralisere, men for å veilede Arbeiderkomiteens ledelse og medlemmer i tida som kommer.

To spørsmål som har vært diskutert en god del rundt i komiteer og blant aktivister har vært:

Hvilken betydning har Arbeiderkomiteen – var det riktig å opprette den i 1970 – og var den såkalte »dyrtidslinja» riktig i tida etterpå? Jeg tror at landsmøtet i AKMED bør uttale seg om dette uten behov for å klamre seg til fortidas politikk, men rolig vurderende hva som har skjedd i tida fra 1970.

Jeg skal ikke fortelle landsmøtet hva det skal mene – men legge fram oppfatningen til det sentrale utvalget til diskusjon.

I dag er de fleste enige om at Arbeiderkomiteen er en front av folk som vil forsvare norsk sjølråderett – retten til å ha en selvstendig politikk – mot EEC-imperialismen. Vi må bekjempe avståelser av suvereniteten på enkeltområder, f.eks. oljen, men det er faktiske vurderinger utifra motstandens styrke. Grunnfjellet – kjernepunktet der vi aldri firer, er sjølråderetten.

TO LINJER

Jeg vil først slå fast at det har vært og at det er to ulike linjer i arbeidet som står opp mot hverandre som ikke lar seg sveise sammen til ett.

På den ene siden: Å se EEC i hovedsak som et spørsmål om Norges nasjonale sjølråderett – ett spørsmål om Norge skal kunne ta egne, nasjonale beslutninger – om nødvendig på tvers av stormaktene. At spørsmålet om folkets levekår er knyttet til dette fordi tapet av sjølråderetten fører til at EEC-avgjørelser rammer Norge.

På den andre siden: Å se EEC som et hovedsaklig økonomisk angrep som forverrer folkets kår, både fordi norsk monopolkapital forbedrer seg – og fordi disse tiltakene både før og etter et eventuelt medlemskap rammer det arbeidende folket.

Fra starten førte AKMED ut denne siste politikken som *hovedinnholdet* i kampen mot EEC, og spørsmålet om at medlemskap fratok Norge sjølråderetten ble sett på som underordnet – ja av enkelte som uvesentlig.

Vi mener at dette som en politisk hovedlinje var galt. Fordi:

– det undervurderte at EEC ville underlegge seg Norge politisk, oppløse Norge som egen nasjonalstat – binde det norske folket inn i en imperialistisk allianse som skulle bli en ny stat.

– det førte til at mange oppfattet at det var de samlede lokale kamper

mot EEC-forberedelsene som skulle stoppe medlemskapet – ikke ved at de alle gikk mot EEC som politisk angrep. Dette kunna ha ført kampen på avveie. – Dyrtidslinja hindret til dels ærlige EEC-motstandere i å delta i arbeidet, fordi de måtte akseptere sammenhengen med de lokale kampene før det kom på tale å kjempe mot EEC.

Men sjølsagt hadde linja også viktige *positive* trekk:

– Den pekte på at forverring av levekårene var en av de viktigste konsekvensene av EEC-medlemskap for det norske folket.

– Den pekte på at det i lang tid foregikk ikke bare politiske, men også økonomiske EEC-forberedelser som det var viktig å spre opplysning om og bekjempe.

– Den pekte på at det var krefter i Norge som hadde økonomisk interesse av at vi ble medlem av EEC.

Men alt dette – som var vel og bra – verken kunne eller kan være hovedsaka ved EEC, derfor mener vi det var feil å sette det som hovedsak.

Når dette er sagt – betyr det at vi må avvise virksomheten AKMED drev den første tida som feilaktig, som egentlig sabotasje etc.? Enkelte av våre motstandere vil vel mene det – jeg mener det ikke. Kort sagt: Arbeiderkomiteen kjempet mot EEC – den organiserte massene til å gjøre det – den samarbeidet og ønsket samarbeid med de som kjempet mot EEC. Det skulle være svar nok til de som sa: »det ville ha vært bedre om dere la ned arbeidet», eller »når dere driver på, så er det for å skremme folk til å stemme ja».

Men ikke bare mobiliserte AKMED tusener til aktiv innsats i denne tida, den tilførte også hele kampen mot EEC en rekke helt nødvendige politiske ideer og erfaringer.

GRASROTMOBILISERING

Jeg har nevnt den underordnete, bra siden med dyr-

tidsparolen. I tillegg kommer anvisningene for den eneste måten vi kunne vinne på: mobilisere folk på grunnplanet, ta lokale initiativ, opprette lokalgrupper og drive kampen kontinuerlig, ikke bare ved enkelte »store» begivenheter.

Alt dette blir nå kalt grasrotmobilisering. Kampen for å gjennomføre den ble ikke bare reist av oss. På grunnplanet i FB ble den også ført, delvis med grunnlag i våre erfaringer, mot de delene av fronten som ikke var interessert i et aktivt grunnplan. Det gjaldt f.eks. lokale prøveavstemninger, lokale EEC-konferanser, ja til og med propagandauker og demonstrasjoner.

Ut fra dette legger vi fram våre foreløpige konklusjoner:

1. Arbeiderkomiteen har siden starten vært en viktig og ledende politisk kraft, som har styrket kampen mot EEC.
2. Arbeiderkomiteen foretok politiske feilvurderinger ved å sette dyrtida opp som hovedframstøtet og hovedsaka ved EEC.

VAR AKMED NØDVENDIG?

Enkelte spør seg: Var det egentlig nødvendig å opprette Arbeiderkomiteen? Kunne vi ikke helt fra starten ha klart oss med Folkebevegelsen? Kunne vi ikke nådd flere EEC-motstandere og samlet kreftene på det viset?

Ideelt sett er dette en fristende tanke. Ja jeg har selv ofte tenkt hvor gunstig det kunne vært. Tanken springer jo egentlig ut av at vi omtrent hele tida ønsket enhet – og arbeidet for det gang etter gang. Jeg tror likevel at vi ved å veie ønsket om enhet opp mot mulighetene for å forene det med en aktiv kamp må innrømme at det var behov for, at det var nødvendig med Arbeiderkomiteen som en klar, anti-imperialistisk frontorganisasjon. Jeg tror at vi egentlig har stått overfor valget mellom enten å ha to separate organisasjoner, eller å stoppe vesentlige deler av kampen mot EEC.

Jeg skal ikke gå inn på hvorfor andre var mer uvillige til enhet enn vi var. Men

faktum er at det var to grupper i alle fall ledelsen i Folkebevegelsen nødvendig ville ha noe med å gjøre. Det var marxist-leninistene, og det var Arbeiderkomiteen. Enhver anledning til å distansere seg fra vår politikk ble benyttet. Da SFs formann i radio sa at EEC ikke er noe nytt, bare en grad verre enn nå, gikk det upåaktet hen. Men dersom våre aktivister ropte »Kamp mot EEC» i demonstrasjonstog, ble det grepet inn. Så langt gikk det at FBs daglige leder kalte slikt for provokasjoner.

Demonstrasjonen 19. januar i Oslo, som samlet 5000 i tett snøvær, ble organisert under den absolutte passivitet fra alle andre enn Arbeiderkomiteen og marxist-leninistene. Hvordan skulle protestene mot underskrivningen av medlemskapsprotokollene blitt markert uten en front som var villig til å gjøre dette? Hvordan skulle prøveavstemningene kommet i gang dersom vi ikke hadde hatt en enhetlig organisasjon til å lede an? Kort sagt: Uten Arbeiderkomiteen ville kampen mot EEC manglet helt grunnleggende trekk.

Likeens med publikasjonene som kom ut, »EEC truer arbeidsplassene», »Nei til salg av Norge», kvinnebrosjyren og løpeseddelen til funksjonærene.

Samarbeidet kunne vært bedre. Det kunne vært arbeidet mer intenst med det fra vår side. Men jeg tror vi kan gå så langt som til å si at faren for splittelse, passivisering og ødelegging av EEC-motstanden hadde vært større dersom vi ikke hadde hatt en egen organisasjon. Så fiendtlig var den politikken som fra enkelte hold ble ført mot anti-imperialistene.

FOLKEBEVEGELSEN HOVEDKRAFT

Når dette er sagt – at Arbeiderkomiteen hele tiden har vært en nødvendig del av enhetsfronten mot EEC, en del som kunne ta på seg arbeid og tiltak andre vek tilbake for – da må vi også underskatreke at dette ikke innebærer noen karakteri-

stikk av Folkebevegelsen som en negativ affære. Vi peker på i beretningen at vi ser på Folkebevegelsen som *hovedkraften* i EEC-motstanden – men vi må også være klar over Arbeiderkomiteens viktige rolle.

Vi har hatt og har to frontorganisasjoner av EEC-motstandere. Muligheten for enhet skal vi ta opp seinere på landsmøtet. Jeg vil tro at det nå – med ebbe i det aktive arbeidet og gamle strider på avstand mer enn noensinne er behov for og mulighet til enhet.

NAVNET

Vi skal diskutere dyrtida – og ut av den diskusjonen melder seg raskt spørsmålet om det er nødvendig å endre navnet på Arbeiderkomiteen mot EEC og Dyrtid. Vi har ikke sendt dette ut til diskusjon på forhånd – likevel mener vi at det er riktig å ta opp tanken her. Utifra vårt syn i det sentrale

Fra side 4

Det vil sjølsagt ikke EEC finne seg i uten videre. EEC vil ta i bruk de maktmidlene det rår over. I dag er dette økonomiske og politiske maktmidler, seinere kan det også bli militære.

Frihandelsavtalen vil bety økonomisk avhengighet av EEC, men vi vil ikke være underlagt de politiske beslutningene som tas i Brussel. Norsk monopolkapital og statsapparat kan nok følge dem likevel i egen interesse, men vi vil ikke være tvunget til å godta dem. Og dessuten: Frihandelsavtalen kan på *lovlig vis sies opp med 12 måneders varsel*.

Det er etter min mening

utvalget ville det være naturlig å endre navnet. Men samtidig kommer hensynet inn at navnet er kjent, innarbeidet og titusener av aktivister kjenner oss som AKMED. Vi vil kaste fram og høre reaksjoner på at vi kutter ut dyrtida i navnet – rett og slett kaller oss ARBEIDERKOMITEEN MOT EEC. Da tar vi også hensyn til at komiteen skal kunne gjenkjennes med det nye navnet.

Skal vi sammenfatte vårt syn på fortida tror vi at det må gjøres ved å diskutere de to hovedproblemene jeg har tatt opp her:

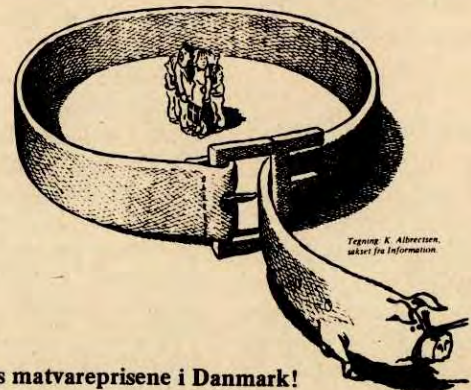
For det første: Hva var den viktigste svakheten for Arbeiderkomiteen – og hva var vår viktigste styrke?

For det andre: Hvilken rolle spilte dyrtida for Arbeiderkomiteen. – Er dere enige i at det var galt å legge hovedvekt på den? Hvilken betydning får det for navnet – Bør vi sløyfe dyrtida i navnet vårt?

helt fundamentale forskjeller på medlemskap og en frihandelsavtale. I det ene tilfelle mister vi sjølråderetten, i det andre beholder vi den. Den norske monopolkapitalen vil ikke nøye seg med en frihandelsavtale. Den vil fullføre salget av sjølråderetten og tjene på det!

Hva skal vi så kalle det tapet av handlefrihet vi mister når vi inngår avtaler med andre land av typen FN, GATT og NATO? Dette kaller vi tap av *suverenitet*. Felles for alle disse avtalene er at de kan sies opp, dersom folket er tjent med det, krever det og legger stort nok press bak kravet.

d.v.



Tegning K. Albrechtsen, ukent fra Informasjon

Her avgjøres matvareprisene i Danmark!

EEC-imperialismen og Norge

I den andre av innledningene på landsmøtet la Dagfinn Valle fram sentralstyrets vurdering av EEC-imperialismen og den politiske situasjonen i Norge. Ønsker EEC-maktene fortsatt Norge som medlem? Den voksende energikrisen i verden gjør de norske olje- og gasskildene mer og mer fristende for industrilandene på kontinentet. Gjennom å få Norge som medlem kan EEC sikre dem for godt og hindre amerikanske konserner i å få kloa i dem. I Norge har tilhengerne vært i angrepssposisjon fra første dag etter folkeavstemninga. Fronten mot EEC må reises på ny, er hovedkonklusjonen på innledninga.

I dag er regjeringa inne i harde forhandlinger med EEC om en handelsavtale. Det er grunn til å stille spørsmålet: Er det slik at EEC fortsatt ønsker Norge som medlem?

Vi har sagt at EEC er imperialistisk, og at de imperialistiske kreftene tvinges av sin natur til stadig å utvide maktområdene, stadig å undertrykke nye nasjoner.

Hvorfor må de ha kontroll over politikken og samfunns- livet i Norge? Er det ikke nok at storkonsernene har en overlegen økonomisk styrke, at de kan gjøre Norge økonomisk avhengig av seg gjennom en frihandelsavtale.

KAMPEN MELLOM STORMAKTENE

To ledende politikere for EECs dominerende stat, Vest-Tyskland, Willy Brandt og Walter Scheel, har nettopp uttalt at arbeidet med den økonomiske og politiske unionen må framskyndes. Brandt sa: »politisk union er mitt viktigste mål som politiker». Scheel: »Innen 1980 må vi ha ei Europa-regjering».

Hvorfor? Svaret ligger i kampen mellom stormaktene om verdens råvarer, markeder og områder å plassere kapital i, slik at den kan ynkle. Mansholt sa i sitt avskjedsintervju som kommisjons- president: »EEC er en stor suksess for kapitalismen. — Regjeringene står med lua i handa foran konsernherrerne».

Storkonsernene må vokse og bli større og mektigere enn konkurrentene. De må ha stadig mer tilførsler av råvarer

og drivstoff. De må ha avsetning for varene de produserer. De enorme kapitalmengdene de samler opp hvert år, kan ikke ligge uvirksomme. De må plasseres der de kan ynkle og ynkle mest.

Dette er bakgrunnen for kampen mellom stormaktene.

ENERGIKRISE

En viktig ressurs de verdensomspennende storselskapene slåss om, er olje og naturgass, de viktigste energikildene i dag. Uten den vil storindustri, all transport og militærapparatet stoppe øyeblikkelig. Oljen er blodet i enhver stat hvor storindustrien spiller en dominerende rolle. »Politikkens svarte blod» er den ofte kalt, også »det svarte gull» på grunn av de enorme fortjenestene storselskapene har sopt inn. Mang en krig og mangt et statskupp er satt i verk for å få tak i den.

I dag opplever flere av verdens fremste kapitalistiske stater en energikrise. EEC har lite olje og gass på eget territorium. Alt må skaffes utenfra, fra Midt-Østen og Nord-Afrika. Japan har ingenting sjøl, og oljelagrene rekker bare for 30 dager. USA, som tidligere var sjølforsynt, må nå importere mer og mer. I USA må skoler, fabrikker og flyruter stoppe p.g.a. sviktende oljetilførsler. Sovjet har foreløpig nok både til eget forbruk og til eksport, men med den nåværende øknings- takten i behovet, må også denne staten i 80-åra ut i verden på jakt etter mer.

Stormaktene vil i 1985 ha et behov for olje og gass som er det dobbelte av forbruket i dag!

Det går mot en beinhard kamp i 70- og 80-åra om verdens oljeforekomster. Det blir ikke nok til alle: USA, Japan, EEC og Sovjet vil komme til å slåss som bikkjer om den knappe ressursen.

OLJEPRODUSERENDE LAND TIL KAMP

Samtidig ruster de olje- produserende landa seg til kamp. De vil sjøl bestemme prisen, og hvor mye som skal tas ut. De vil foredle oljen, frakte den på egen kjøll, selge hvor de vil. De har sett seg lei på at oljemonopolene i de imperialistiske land har tatt kontrollen over alt dette og stukket av med mesteparten av fortjenesten. Derfor har de dannet OPEC, organisasjonen av oljeproduserende land.

EUROPAS FORENTE STATER

Vi ser: Tanken om en økonomisk og politisk union er ikke kommet dalende ned fra himmelen. Stormaktene i Europa er tvunget til å slutte seg stadig nærmere sammen for »å forsvare sin plass i verden». Alene er de rett og slett ikke sterke nok mot USA, Japan og Sovjet. Den som har planer om å kontrollere hele Middelhavs- området og store deler av Afrika, må regne med disse statene og folkene i de undertrykte nasjonene som fiender. Vest-Tyskland,

Frankrike, Storbritannia og Italia må samordne sine økonomiske krefter, de må »tale med en stemme», og de må ha en hær, flystyrke og marine som kan holde ro og orden i deres del av verden og holde byttet for seg sjøl. Derfor vil Europas Forente Stater komme uansett om Pompidou strittet imot eller om danskene ikke vil være med.

VI HAR OLJE OG GASS

Meldingene om olje og gass i Nordsjøen, som nesten daglig strømmer inn, lyder som musikk i ørene på oljehungrige og energifattige konsernherrer på kontinentet. Til og med servert på fat retta utafør stuedøra, langt unna OPEC og deres fanteri, trygt under NATOs vinger og ingen brå omveltninger i sikte. Bare en hindring: Den største delen av oljeforekomstene i Nordsjøen ser ut til å ligge på den norske delen av kontinental- sokkelen. Og det norske folket har fått en irriterende tanke i hodet — det vil forsvare sjølråderetten. Det sa nei til EEC!

SJØLRÅDERETTEN OG SUVERENITETEN

Kan ikke EEC-maktene få tak i norsk olje, gass og andre råvarer uten at Norge blir medlem av den politiske og økonomiske unionen? Jo, de kan alliere seg med Norsk Hydro og presse regjeringa under de forestående forhandlingene til å gå med på England og Vest-Tyskland gått inn for å være »snille» og vise EECs vennlige ansikt. Nederland og Frankrike har tatt en hardere tone — Norge skal straffes for sitt nei. Dette er uttrykk for interessen- setninger mellom statene i EEC, men også uenighet om taktikken for å få Norge med seinere.

Det sterkeste våpnet har EEC sjølsagt i en femtekolonne innenfor landets grenser: Monopolkapitalen i Norge og den gjengen av toppolitikere som villig har fulgt dens minste vink. Reder- og Industriforbundet har sammen med Bankforeningen

opprettet et kontor i Brussel for liksom å følge bedre med i utviklingen. En slik styrking av forbindelsene mellom EEC og monopolkapitalen i Norge åpner for en bedre samordning av taktikken for å få Norge med.

Folkeavstemninga var et sviende nederlag for alliansen Høyre, DNA-ledelsen, LO-ledelsen og næringsorganisasjonene. Men noe avgjørende nederlag var det ikke. Det hevdet vi før folkeavstemninga, og tida etter har gitt oss rett.

HVA SKJEDDE ETTER DEN 25.?

Naturligvis sa alle tilhengere at folkets nei ville bli respektert. Hva annet kunne de etter å ha hyllt i et år på at motstanderne skulle godta sjøl det knappest flertall.

Men, ledende Ja-politikere som Norvik og Frydenlund sa da resultatet av folkeavstemninga ennå var rykende ferskt: »Det går flere tog til Brussel» og »Norge vil få en frihandelsavtale som fører oss baklengs inn i Europa».

Bratteli dro som statsminister fluksens til Danmark for å agitere for et bruhode til Europa der. Med Danmark inne var det lettere for Norge å komme etter.

Monopolkapitalen satte i gang en temmelig hard kampanje for at hundretalls av norske bedrifter skulle etableres i Danmark og Vest-Tyskland. Dette skulle være beviset på hvor ille det var å bli stående utenfor EEC. Industriministeren har ikke mottatt en eneste søknad fra bedrifter som vil flytte. Dette var altså en bevisst, planlagt skremmelskampanje!

Folkets nei fikk skylda for bedriftsnedleggelse i et antall som vakte bestyrtelse hos store deler av folket. Kampanjen var ikke uten resultater: Mange ble usikre på sitt standpunkt ved folkeavstemninga. Nye galluper, som Europabevegelsen og Aftenposten var påpasselig framme med, registrerte en betydelig svingning mot ja-sida. Drøyt en måned etter folkeavstemninga forkynte VG på hele 1.-sida: »I DAG VIL NORGE

INN I EF – men politikerne er bakbundet av folkeavstemningen.»(!)

RÅD FRA IMPERIALISTENE

Frankfurter Allgemeine Zeitung, et av vest-tysk monopolkapitals fremste talerør ga følgende råd: »Ansvarlige norske politikere må under de forestående forhandlingene skaffe en utviklingsklausul, hvorigjennom det kan sikres at Norge ikke glir inn i nøytralitet med Sverige og Finland, men knyttes til Europa.»

SNIKINNMELDING

Industriforbundet har gått i spissen for et opplegg som skal »knytte oss til Europa». Handelsavtalen med EEC skal inneholde langt mer enn handel: utviklingsklausul, samarbeid om industripolitikk, skipsfart, miljøvern og teknisk forskning. »Vi bør sørge for å komme med i EF-samarbeidet på en slik måte at vi blir en de facto del av EF.» Slik oppsummerer Industriforbundet linja. Da skal »medlemskap bli et mindre stridsspørsmål». – Et spørsmål for Stortinget, kan vi tilføye.

Dette er ikke annet enn ei linje for snikinnmelding bak ryggen på folket!

Utviklingsklausulen er en ilandføring av olje og gass til England og Vest-Tyskland. De kan presse Norge til å oppgi suvereniteten over energiresursene ved å la EEC-konserner få blokker i Nordsjøen. Dette må vi kjempe mot.

Men dette er ikke det samme som at Norge har gitt fra seg sjølråderetten. Avtaler av denne typen kan sies opp. Folket i Norge kunne finne på å presse fram en endring av politikken, bryte paktene med imperialismen og f.eks. slutte seg til OPEC-landene. EEC vil ikke ha rett til å gripe inn i de beslutningene som skjer i Norge – vi har sjølråderett. Så lenge vi har det, kan ikke monopolene på kontinentet være sikre på forsyningene fra Norge. I tillegg må de regne med konkurranse fra USA-konser-

ner. Med Norge i EEC vil oljen være »en felles europeisk ressurs» ifølge oljedirektør Spaak.

KONKLUSJONER

Alle høyt utvikla industri-land har et økende behov for olje og naturgass. I USA er allerede krisetendensene tydelige. Kampen om verdens oljeresurser vil øke i tida framover. For å stå sterkt rusta, må EEC raskt utvikle seg til en økonomisk og politisk union – et Europas Forente Stater. EEC må forsøke å innlemme Norge som medlem for å få varig kontroll over oljen og gassen i Nordsjøen.

Eller som den vest-tyske parlamentariker Apel sier det: »Nøktern forstand og egeninteresse tilsier at vest-tyskerne må hjelpe Norge videre. Dertil trenger vi overgangsordninger inntil Norges uunngeelige tilknytning til Fellesskapet kan finne sted.»

HVA VIL EEC GJØRE?

Nettopp fordi vi har sjølråderett kan ikke EEC gjøre så mye for å påvirke de indre forhold i Norge. Under innledningene til forhandlingen om handelsavtalen har bestemmelse i avtalen om at den kan utvides utover handel dersom partene er interessert i det. En blandet komite med representanter for både Norge og EEC skal jevnlig utarbeide forslag til utvidelse. I hendene på ei tilhengerregjering er klausulen og den blanda komiteen et farlig redskap. De kan brukes til å innføre fritt arbeidsmarked, fri kapitalbevegelse og fri etableringsrett. Særlig dersom ei tilhengerregjering har folkeopinionen i ryggen. I Sverige har regjeringa fått fullmakt til å bruke utviklingsbarheten uten riksdagens (det svenske Stortinget) kontroll.

Disse planene om snikinnmelding har tilhengerne holdt godt skjult for folket. *De må avsløres og bekjempes!*

RESPEKTEN FOR FOLKEAVSTEMNINGA

»Vi respekterer folkeavstemningen fullt ut», sa Kåre

Willoch den 24. januar. Det var samtidig som Aftenposten skarpt kritiserte Arbeiderpartiet for å nøle med å programfeste medlemskap foran stortingsvalget til høsten. Dagen etter fikk Kåre Kristiansen, Ja-mann fra Kristelig Folkeparti, på pukkelen. Han hadde frasagt seg retten til å stemme gjennom medlemskap i neste 4-årsperiode. Direkte ansvarsløst, sa Aftenposten, rent knefall for folkeavstemningen.

Helt siden 25. september har Ja-folk kjørt en systematisk kampanje for å redusere betydninga av folkeavstemninga. Saken var for komplisert for folket. »Ansvarlige politikere må heretter ta avgjørelsen.» »Ingen vet hvor lenge folk mente vi skulle stå utenfor», sier Ronald Bye i DNA. Saken må tas opp på nytt »dersom og når forholdene måtte utvikle seg slik at spørsmålet kommer i en annen stilling».

Dette er ei farlig utvikling. Dersom respekten for folkeavstemninga blir undergravd, slik at den sidestilles med en hvilken som helst gallup, kan tilhengerne gå så mye mer aggressivt til verks uten å risikere motreaksjoner.

STORTINGSVALGET

Stortingsvalget til høsten blir et regjeringsvalg – EF-saken er avgjort, hevder topplederne i DNA. Men hvem kan tro dem når motstanderne i partiet systematisk blir ryddet vekk fra valglistene. I Troms fylke, hvor 70% stemte nei, er bare en motstander satt opp på en av de fire sikre plassene, og det en nei-mann som har erklært full lojalitet til partiledelsen! Ledelsen vil fylle Stortinget med ja-folk til høsten, men hva skal den med dem om ikke for å omgjøre resultatet av folkeavstemninga? Høyre, DNA og »det nye Venstre» vil til sammen sannsynligvis få flertall ved stortingsvalget. Dersom EEC-saken blir gjort til hovedsak, vil tilhengerne kunne hevde at spørsmålet om medlemskap er avgjort av folket på ny. Erling Petersens forslag til grunnlovsendring er et av

tilhengernes våpen i en slik situasjon.

KORT OPPSUMMERT

Tilhengerne av EEC-medlemskap har fra den 26. september i fjor vært på offensiven på omtrent alle felter av politikken. Bortsett fra regjeringa har de ikke mistet en eneste maktposisjon, men tvert imot styrket sine posisjoner. Dette er ei utvikling som Brussel ser på med blide øyne.

MOTSTANDERNE

Har motstanderne klart å sette kjelker i veien for denne offensiven?

Folkebevegelsen var hovedkrafta bak seieren den 25. Etter folkeavstemninga fortjener ikke FB denne betegnelsen. Angrepene fra tilhengerne kom nesten totalt uforberedt på ledelsen, som hadde erklært dvaletilstand. Nå har FB våknet opp av dvaletilstanden og gnir seg i øynene. Grunnplanen har presset ledelsen til å sette i gang aktiviteten igjen. Den er stigende, og det er gledelig, men ligger ennå på et nivå langt unna det nødvendige.

Arbeiderkomiteen, vår egen organisasjon, stilte allerede før folkeavstemninga parolen om en varig front mot EEC. Vi har klart å opprettholde en viss aktivitet hele tida. Vi har diskutert linjene for kampen framover og spredd løpesedler og avis. Men vi er nå en mye mindre organisasjon enn før, og aktiviteten er ennå for lav til at vi har noen avgjørende innvirkning på situasjonen.

AIK ble opprettholdt etter folkeavstemninga. Opposisjonen i DNA lot seg ikke lure av ledelsens milde toner om forsoning. AIK har stor betydning som en samlende organisasjon for motstanderne i partiet, men utafør DNA ser det ut til at den får utretta lite.

Av de ca. 30 landsomfattende interesseorganisasjonene og politiske partier som var hovedtyngden i den seierrike fronten mot EEC, er det bare oss og organisasjonene til venstre: SF, NKP og MLG som har tatt kraftig til motmæle mot tilhengeroffensiven.

EEC-motstandere!

Vi må se i øynene at dette er situasjonen. Den mektige alliansen av monopolkapitalen, Høyre, LO- og DNA-ledelsen og alle deres medløpere, som tapte den 25., har styrket sin stilling. Mens vi har gått kraftig tilbake.

Motstanderregjeringa, som ble dannet som et resultat av folkeavstemninga, har ikke noe maktgrunnlag for en motstanderpolitikk, verken i Stortinget, i statsapparatet eller i en aktiv folkeopinion. Tilhengerne har presset regjeringa fra skanse til skanse. Den har tatt med alle kravene som Industriforbundet stilte til handelsavtalen, i sitt forhandlingsopplegg — det opplegg som i praksis skulle gjøre oss til en »de facto» del av EEC.

Det er grunn til å rope et varsko. Dersom styrkeforholdet mellom tilhengerne og oss ikke endres kraftig til vår fordel, kan vi være i EEC-imperialismens klør fortere enn noen hadde trodd.

Klarere enn noen sinne står det at motstandsorganisasjonene må bygges på ny for å forsvare folkets nei!

LOKAL KAMP OG KAMP MOT ALL FRIHANDEL?

I denne situasjonen har mange medlemmer stilt forslag om at Arbeiderkomiteen skal gå mot all frihandel, og noen har foreslått at vi skal ta opp dyrtidslinja og kaste oss inn i lokale interessekamper. Sentralstyret har diskutert begge disse forslagene grundig, og vi har kommet til at vi må gå mot dem.

Vi er ikke begeistret for en frihandelsavtale. Den vil ta fra oss deler av vår økonomiske handlefrihet og skade hjemmeindustrien. Men en kamp mot enhver frihandelsavtale ville ikke ha noen muligheter til å lykkes. Vi ville bare bidra til å splitte fronten mot medlemskap. I realiteten ville vi styrke de kreftene som vil full oppgivelse av sjølråderetten.

Men sjølråderetten betyr ingenting når vi blir økonomisk avhengig av EEC, sier noen. Jo, sjøl da har den avgjørende betydning. En frihandelsavtale kan sies opp

på lovlig vis. Medlemskap er for ubegrenset tid, som det står i Roma-traktaten.

Til det andre forslaget sier vi: Det er viktig å slåss for folkets levevilkår lokalt og mot f.eks. moms på matvarer. Men historia har lært oss at slike kamper ikke kan stoppe medlemskapsbestrebelsene.

HVOR BEGYNNER KAMPEN?

Tidligere har jeg pekt på en rekke av tilhengernes framstøt. Men i den nåværende situasjonen tror vi ikke tilhengerne har noe egentlig avgjørende hovedframstøt for medlemskap. De sitter med de viktigste maktposisjonene i næringsliv, statsapparat, Stortinget og har kontrollen over presse og kringkasting. De regner med at tida arbeider for dem så lenge motstanden ligger nede.

Det farligste som kan skje nå, er at opinionen snur ytterligere mot ja-sida. Vi skal huske at mange av dem som stemte nei den 25. var usikre. Opinionsen har snudd kraftig før. Høsten 1970 var 70% tilhengere av medlemskap. Høsten 1971 var situasjonen den motsatte på gallupen. Med stort flertall på gallupen for ja, har motstanderne mistet sitt viktigste våpen, folkeflertallet i ryggen. Da kan vi oppleve at tilhengerne med sine folk på regjeringstaburettene kan sette alle krefter inn og lykkes i salget av Norge.

Det blir en grunnleggende oppgave for oss å spre

Fra side 5

ut på å sløyfe ordet dyrtid i navnet. Begrunnelsen var at slik det står, er navnet et uttrykk for at dyrtidskampen og kampen mot EEC likestilles.

Arbeiderkomiteen mot EEC er et navn som bedre dekker innholdet i politikken vår. Dessuten var det mange som mente at det er på høy tid vi markerer utad den utviklinga som har foregått på dette spørsmålet.

Motargumentene var at dette navnet i grunnen er en liten sak. Når vi da har et navn som er så godt innarbeidet som spesielt forkortelsen AKMED, er det ingen grunn

informasjon til folket slik at opinionen mot EEC blir varig og sterk.

ORGANISERE PÅ NY

Situasjonen ligner på flere måter høsten 1970, da motstanden ennå var i en oppbyggingsfase. Da var det ikke mange som trodde vi skulle greie seieren som to år etter var et faktum. Men det viste seg at folket sluttet opp om dem som sloss for å bevare sjølråderetten.

Jeg har tegnet et mørkt bilde av dagens situasjon, ikke for å ta motet fra noen, men for at vi skal se farene som truer klart. Det er nødvendig for at vi ikke skal slåss i blinde, men kjenne hvilke motstandere vi har.

Vår første oppgave er å bygge opp den organiserte EEC-motstanden på ny til forsvar av folkets nei!

Vi kan like godt se i øynene med en gang at veien fram mot en endelig seier over imperialismen vil bli lang og hard. Kampen ligger nå på et lavt nivå. I framtida kan den blusse opp igjen og bli langt hardere enn vi hittil har sett. EEC-imperialistene og deres allierte i Norge vil forsøke på ny og på ny å innlemme landet vårt i Europa-staten. Vi har slått dem en gang. De har lært av det, og vi har lært av det.

Vi skal sørge for å stå rusta, reise folket til kamp og slå dem neste gang de prøver seg!

til å foreta noen forandring.

Personlig er jeg veldig usikker på hva som er riktig. Det tror jeg ikke jeg er alene om. Diskusjonene på dette må derfor nå fortsette ute i lokalkomiteene, og jeg vil oppfordre alle til å sende inn sine synspunkter på og forslag til navneendring. Landsmøtet vedtok at slike forslag må sendes til sentralstyret innen to måneder (fra 4. februar).

Landsmøtedelegat



Vennskapskomiteer

Med bakgrunn i det dårlige resultatet av økonomikampanjen, kom vi i Sagene/Bjølser-komiteen fram til at Arbeiderkomiteen som organisasjon må ha tatt atskillige skritt tilbake siden valgkampen. Oppsummeringer fra landsmøtet og årsmøtet i Oslo/Akershus viser også at det dessverre står elendig til med mange lokalgrupper både her i Oslo og i landet for øvrig.

For å få Arbeiderkomiteens organisasjon et hakk framover, foreslår vi at de komiteene som nå er aktive,

skaffer seg en vennskapskomite som har vanskelig for å komme i gang igjen. Vennskapskomiteene kan utveksle erfaringer og ideer og påvirke hverandre til å gjøre økt innsats bl.a. i økonomikampanjen og gjennomføringen av handlingsprogrammet.

Det er viktig at vennskapskomiteene ikke bare utvikler en korrespondanse av ren praktisk/teknisk karakter, men driver politisk diskusjon med hverandre, får i gang politiske diskusjoner blant hverandres medlemmer. All erfaring viser at der hvor de

politiske diskusjonene er høyt prioritert, der er også gjerne aktiviteten størst. Ved å opprette vennskapskomiteer bruker vi også organisasjonen bedre. Vi får informasjon om hverandre uten å måtte gå gjennom sentralledelsen og dermed spares denne for arbeid.

GJENREIS ARBEIDERKOMITEEN – VI TRENGER ORGANISASJONEN FOR Å FORSVARE FOLKETS NEI!

Medlem av Sagene/Bjølser lokal-komite

Vi synes ideen med vennskapskomiteer er utmerket og oppfordrer komiteer som er interessert i å få en vennskapskomite på en annen kant av landet til å skrive til Arbeiderkomiteen (sekretariatet) som vil være behjelpelig med adresser. Sagene/Bjølser-komiteen har allerede fått adressen til en komite i Vestfold.

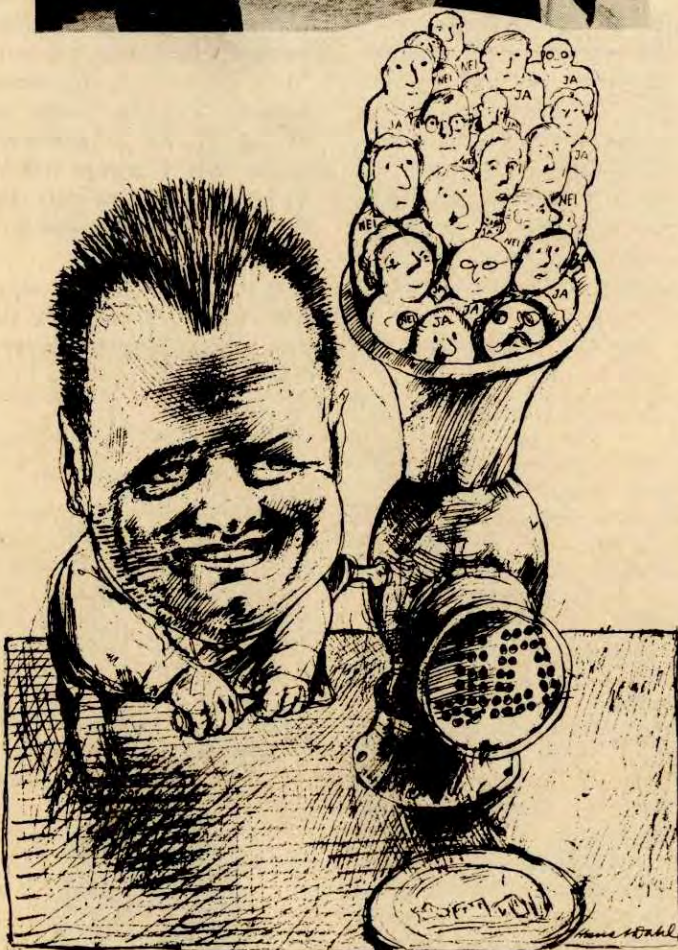
Red.



Ca. 150 deltok på demonstrasjonen til støtte for regjeringas forhandlinger utenfor utenriksdepartementet. En delegasjon fra Arbeiderkomiteen overrakte en uttalelse til statssekretæren, som lovt å sende den videre til forhandlerne i Brussel. Delegasjonen ble godt mottatt.



»Nordmenn er blåøyde arabere», sier VGs Pedro. Riktig så kjekk er vel ikke Korvald i forhandlingene med de store oljekonsernene.



Slik ser Dagbladets Hans N. Dahl på nominasjonene i Arbeiderpartiet.

EEC-MOTSTANDEREN

DISKUSJONSLAD UTGITT AV ARBEIDERKOMITEEN MOT EEC OG DYRTID NR. 1 - 1979 KR. 1,00

EEC-MOTSTANDEREN
Diskusjonsblad for Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid.
Adr.: Boks 3829 Ullevål Hageby, Oslo 8.
Postgiro 20 8 77
Ansv. red. Dagfinn Valle.
Redaksjonen tar med glede imot artikler, innlegg og kommentarer, både fra Arbeiderkomiteens medlemmer og andre som stemte NEI 25. september.
Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid er en landsomfattende organisasjon. De største underavdelingens adresser er:
Trondheim AKMED, c/o Studentersamfundet, 7000 Trondheim.
Bergen AKMED, Boks 16, 5014 Universitetet i Bergen.
Stavanger AKMED, Boks 254, 4001 Stavanger.